

Yanımıza yöremize bakınca, daha önemlisi kendi ruh dünyamıza nüfuz edince şu yakıcı sorunun sancısıyla yüzleşiyoruz: Çağırduğumuz, insanları davet ettiğimiz hakikate kendimiz ne kadar inanıyoruz?

Kur'an'ın 'yakîn' olarak zikrettiği imanî kıvamdan nasibimiz var mı?

Şartlar ne ölçüde aleyhimize gelişirse gelişsin, acziyet ne kadar belimizi bükerse büksün, İslâm'a hasım cephe imkân bakımından bizi hangi raddede geri bırakmış olursa olsun, her zaman okuduğumuz ayetin muhtevasına, Allah'ın mutlaka nurunu tamamlayacağı hakikatine şeksiz şüphesiz iman ediyor muyuz?

"İnanıyorsanız üstünsünüz" kaziyyesi, benliğimize ne ölçüde tesir ediyor, tavır ve davranışlarımızı hangi yoğunlukta şekillendiriyor?

Eşya ve hadiselerin şu anki seyrine takılıp kupkuru bir esbabperest haline mi geldik, yoksa Allah'ın Kâdir-i Mutlak olduğuna dair inancımız, bizi görünenin ardında bir İlahî programın varlığına itimat ile ferahlatıyor mu?

Yakînde kemale ulaşmış Allah Resulü'nün (sav), "Ya Resulullah... İçlerinden biri biraz eğilip baksa bizi görecektir!" tedirginliğindeki mağara arkadaşına söylediği, "Endişe etme! Allah bizimle beraberdir" sözünde ifadesini bulan teslimiyet bize ne anlatıyor?

"İki topluluk birbirini görünce Musa'nın adamları: 'İşte yakalandık' dediler. Musa dedi ki: 'Hayır. Şüphesiz Rabbim benimle beraberdir. O bana yol gösterecektir.'"(eş-Şuara 61-62)

Önde olanca haşmetiyle Kızıldeniz ve arkada Fir'avun ile askerleri... Esbabın iyiden iyiye sukut ettiği bir manzara... Herşeyin bittiğini, yolun sonuna gelindiğini düşündürten bir tükenmişlik hissi...

Ve bir peygamber teslimiyeti... Bir Nebiye yaraşır tarzda, Rabbe fütursuz iman ve güven...

İşte biz, bu hissi ve kıvamı yitirdik dostlar...

Allah'a her kayd-u şartta güven diye isimlendirdiğimiz hasleti, sözlerden-sohbetlerden hayata taşıyamadık.

İnsanları çağırıp durduğumuz davanın, beşer için tek çıkar yol olduğu hakikatini en başta biz benliğimize yediremedik...

Ve ruhumuzda 'acaba'lar dolaşüyor...

İslâm'ın hükümlerini bâtil beşerî düşünme yollarıyla aynı terazide tartmaya çalışmamız bundan...

"İhtilafa düşünce Allah'a ve Resulüne götürün" emri olanca sarahatiyle ortadayken, her defasında başka başka merciler arıyor oluşumuz da bundan kaynaklanıyor.

Bu 'adam gibi inanmışlık'tan yoksunluk, bu yakîn eksikliğidir bizi "Allah ve Resulü'nün hüküm verdiği bir meselede artık mü'minlere muhayyerlik yoktur" emr-i İlâhîsini olmadık tevillerle kulak ardı etmeye zorlayan...

Allah'a olması gerektiği ölçüde güvenmediğimiz için, O'nun davasına sahip çıktığımızda bizi zâyi etmeyeceği gerçeğinin inşirahından mahrum yaşıyoruz...

Kulu tam manasıyla teslim olduğunda denizi ortadan ikiye ayıran, örümcek ağını nebisinin hicretine perde yapan, ateşi gül bahçesine çeviren bir Rabbimiz olduğundan habersiz gibi davranıyoruz.

Hakiki izzeti ancak İslâm'la kazandığımızı aklımızdan çıkarıyor, küfrü ve ona vücut veren değerleri küçük görmemiz gerektiğini hesap edemiyoruz...

Zahiren galip görünse de, bâtılın suyun üzerindeki köpük gibi geçici, Hakk'ın kökü derinlere uzanan ağaçlar gibi sapasağlam ve muhkem olduğunu hatıra getirmiyoruz.

Ve savruluyoruz...

İmana, ötesinde yakîne muhtacız; tebliğini yaptığımız değerlerle en baştan samimiyetle yüzleşmek ve tecdid-i iman yapmak zorundayız...

Yoksa bu ikircikli tutumla, biraz Hakk'dan biraz bâtıldan alarak oluşturduğumuz nevezuhur terkiplerle, "ne İsa'ya ne Musa'ya yaranamama" denilen bocalamaların esaretinden kurtulamayacağız...

Duaya durma vaktindeyiz...